

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 447/24
21.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Светлане Павић, председника већа, Александре Лековић и Сање Кнежевић Јојић, чланова већа, у парници тужиоца Удружење осигуравача Србије – Гарантни фонд, са седиштем у Београду, Трешњиног цвета 1г, чији је пуномоћник Срђан Илинчић, адвокат из Београда, Мишарска 8/II, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Тијана Црвенковић, адвокат из Новог Сада, Железничка 8/2, ради регреса, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 451/2018 од 16.5.2023. године, у седници већа одржаној дана 21.5.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 451/2018 од 16.5.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име регреса исплати укупан износ од 390.980,12 динара, са законском затезном каматом и то: на износ од 32.400,00 динара почев од 25.09.2013. године до исплате; на износ од 326.890,12 динара почев од 13.05.2014. године до исплате; на износ од 12.000,00 динара почев од 5.7.2014. године до исплате; на износ од 18.390,00 динара почев од 28.10.2014. године до исплате и на износ од 1.100,00 динара, почев од 16.05.2023. године, као дана доношења одлуке до исплате. Ставом другим изреке пресуде, обавезан је тужилац да туженој исплати на име трошкова парничног поступка износ од 37.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац, побијајући је у целисти, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности, као ни битна повреда одредаба парничног поступка из тачке 12 истог члана, на коју се неосновано наводима жалбе тужиоца указује, с обзиром на то да је првостепени суд за своју одлуку дао јасне разлоге о одлучним чињеницама, те се правилност и законитост исте могу са сигурношћу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 14.1.2010. године догодила се саобраћајна незгода у Београду, у којој су учествовали 1) ББ, који је управљао неосигураним моторним возилом марке “Zastava” тип “750”, регистарских ознака ..., власништво тужене и 2) ВВ (оштећени), који је управљао својим путничким моторним возилом марке “Renault” тип “Megane”, регистарских ознака ... Оштећени је пред Основним судом у Новом Саду водио парнични поступак против овде тужиоца, ради накнаде штете, који је окончан доношењем правноснажне пресуде П 54945/2010 од 19.3.2013. године. Наведеном пресудом, тужилац је обавезан да оштећеном ВВ, по основу накнаде материјалне штете, исплати: на име штете на возилу износ од 37.499,90 динара са законском затезном каматом почев од 23.02.2010. године, на име накнаде штете за увећану премију осигурања износ од 18.302,00 динара са законском затезном каматом почев од 19.03.2013. године, на име накнаде нематеријалне штете на име претрпљеног страха износ од 55.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 19.03.2013. године, као и на име накнаде трошкова парничног поступка износ од 137.312,00 динара са законском затезном каматом почев од 19.03.2013. године. Наведена пресуда потврђена је пресудом Вишег суда у Новом Саду, Гж бр.985/13 4.4.2014. године, а тужилац је дана 24.09.2013. године, адвокату ..., исплатио износ од 32.400,00 динара на име услужног заступања у предмету П 54945/10. Дана 12.05.2014. године, тужилац је на рачун пуномоћника оштећеног исплатио укупно 326.890,12 динара на име накнаде штете и трошкова поступка у предмету Основног суда у Новом Саду П 54945/10. Тужилац је 04.07.2014. године, платио износ од 12.000,00 динара на име судске таксе на жалбу на пресуду Основног суда у Новом Саду у предмету П 54945/2010, док му је у поступку принудне наплате судске таксе из истог предмета, дана 27.10.2014. године, наплаћен износ судске таксе са трошковима принудне наплате у износу од 18.390,00 динара. Дана 28.06.2016. године тужилац се обратио туженом опоменом пред утужење.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, а ценећи истакнути приговор застарелости потраживања, првостепени суд је оценио да тужбени захтев тужиоца није основан из разлога што је потраживање застарело. Наиме, износи које тужилац потражује по основу регреса, исплаћени су оштећеном ВВ током 2013. године и 2014. године, а последњи од њих 27.10.2014. године, када је тужилац и стекао право регреса према туженој као власнику неосигураног возила које је скривило незгоду. Међутим, тужба у овој парници је поднета дана 23.1.2018. године, након што је протекао рок од три године, од дана када су извршене исплате оштећеном, па је применом одредби чл.

380 ст. 3,4 и 6 Закона о облигационим односима тужиочево потраживање застарело. Суд је такође имао у виду да тужилац током поступка није пружио доказ на околност да је имао трошак у износу од још 1.100,00 динара, на име ангажовања лекара цензора по основу уговора о делу, из ког разлога је одбио тужбени захтев у том делу. Одлуку о трошковима поступка суд је донео применом одредби чл. 150, 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку, па је обавезао тужиоца да туженој накнади трошкове поступка у укупном износу од 37.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности до исплате применом чланова 277 и 324 ЗОО.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио доказима које је правилно оценио применом одредбе члана 8. ЗПП. Жалбом тужиоца чињенично стање није доведено у сумњу, а у жалби нису истицане нове чињенице нити предлагани нови докази у смислу члана 372. став 1. ЗПП.

И по схватању Апелационог суда, тужилац је исплатом накнаде штете оштећеном, дана 13.05.2014. године, испунио своју законску обавезу из члана 91 став 1 Закона о обавезном осигурању у саобраћају, тако што је трећем лицу (оштећеном ВВ) накнадио штету проузроковану употребом превозног средства за које на дан штетног догађаја није био закључен уговор о обавезном осигурању, а које је у власништву тужене. Међутим, регресно потраживање поводом те исплате је застарело, протеклом тока од 3 године од дана исплате оштећеном, како то правилно закључује и првостепени суд.

Супротно жалбеним наводима тужиоца, нема разлога да се на предметно регресно потраживање примени општи рок застарелости из члана 371 ЗОО, с обзиром на то да законска обавеза Грантног фонда према оштећеном лицу има карактер накнаде штете - он је у правној позицији осигуравача који је исплатио туђ дуг (дуг неосигураног власника моторног возила) који се састоји у накнади штете која би била покривена обавезним осигурањем. Наиме, Гарантни фонд накнађује штету у истом обиму и према истим условима као да је био закључен уговор о обавезном осигурању, па по исплати осигуране суме он има право на повраћај исплаћене накнаде у истом износу и по истом основу од штетника.

Међутим, правна природа захтева Гарантног фонда према неосигураном власнику возила се не мења у регресном поступку – и тада је реч о накнади штете (коју је он претрпео исплатом оштећеном лицу). Дакле, није реч о преносу права оштећеног лица на њега, већ о стицању сопственог права на накнаду штете од неосигураног власника, који захтев према правилима о накнади штете застарева у року од три године од дана када је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило (члан 376. Закона о облигационим односима).

У погледу почетка рока застарелости, исти почиње да тече од дана када је осигуравач обештетио оштећеног, па како је тужилац последњу исплату у вези накнаде оштећеном лицу извршио дана 27.10.2014. године, а тужба у овој парници је поднета дана 23.1.2018. године, то је иста поднета након истека рока од три године, па је правилно одлучио првостепени суд оценивши застарелим потраживања тужиоца.

Такође, у погледу захтева тужиоца за исплату износа од 1.100,00 динара на име накнаде материјалне штете за ангажовање судског вештака по основу уговора о делу, правилно је првостепени суд одлучио применом правила о терету доказивања, с обзиром на то да тужилац током поступка није доставио ниједан доказ о томе да је сносио тај трошак.

Приликом одлучивања о основаности жалбе тужиоца другостепени суд је ценио и остале наводе истицане у жалби али их није посебно образлагао, сагласно члану 396. став 1. ЗПП, јер не могу довести до другачије, за тужиоца повољније одлуке у овој правој ствари.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка с обзиром на то да је иста донета правилном применом одредби чланова 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку, имајући у виду успех парничних странака у спору, као и нужне трошкове који су правилно одмерени према Адвокатској и Таксеној тарифи важећој у време пресуђења.

На основу изложеног, а како се наводима жалбе понавља све што је већ истицано током првостепеног поступка, чиме се законитост и правилност побијане пресуде не доводи у сумњу, Апелациони суд у Београду је одбио жалбу туженог као неосновану и потврдио првостепену пресуду, на основу члана 390. ЗПП.

С обзиром на исход жалбеног поступка, Апелациони суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, применом одредбе члана 165 став 1 Закона о парничном поступку и одлучио као у ставу другом изреке пресуде.

**Председник већа-судија
Светлана Павић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић